

vozu, byl buď plnomocníkem nebo zástupcem podnikatelky provozu a že by podle § 47 úraz. zák. ručil za žalobcův úraz jen úrazové pojišťovně, nikoli však žalobci, a i to jen tehdy, kdyby žalobcův úraz byl přivodil úmyslně nebo hrubým zaviněním. Poměr zmocnitelský mezi podnikatelem provozu a žalovaným nebyl za řízení v první stolici ani výslovně tvrzen, aniž byly tvrzeny skutečnosti, z nichž by bylo lze na tento poměr souditi. Jde proto v tomto směru po skutkové stránce o novoty v řízení dovolacím nepřipustné, jimiž se dovolací soud nemůže zabývat, a právní posouzení, že nešlo o zmocnitelský poměr, jest bezvadným. Ani zástupcem podnikatelky provozu žalovaný nebyl, neboť to, že na cizím parním mlátičím stroji mlátil si obilí, nepostačuje, by bylo lze usouditi, že podle vůle stran žalovaný měl býti a také skutečně byl zástupcem podnikatelky provozu, an se výmlat obilí, jak zjistil soud odvolací, děl námezdně na vlastní risiko a nebezpečí vlastnice strojů, a jiné skutečnosti, z nichž by bylo lze na zastupitelský poměr žalovaného k podnikatelce provozu usouditi, vůbec nebyly tvrzeny. Nebyl-li však žalovaný zástupcem podnikatelky provozu, jest pro právní posouzení věci nerozhodné, zda a kdo mohl jím býti, a není proto třeba zabývat se vývody dovolání, jimiž se dovolatel snaží dolíčiti nesprávnost názoru odvolacího soudu, že zástupcem podnikatelky v souzeném případě mohl býti jen některý její zřízenec. Avšak, i kdyby žalovaný byl zástupcem podnikatelky provozu, ručil by žalobci podle § 47 úraz. zák. za žalobcovu škodu, vzniklou z jeho zavinění, pokud převyšuje to, co žalobce od úrazové pojišťovny dostal, po případě dostane.

### Čís. 10134.

**Předpokladem opakování důkazů odvolacím soudem není výslovný návrh odvolatelův. Stačí, bylo-li odvoláním napadeno zhodnocení důkazů soudem první stolice.**

(Rozh. ze dne 11. září 1930, Rv II 816/29.)

Žalobu o uznání nemanželského otcovství procesní soud první stolice zamítl, odvolací soud uznal podle žaloby.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání a uvedl v otázce, o níž tu jde, v

d ů v o d e c h:

Odvolací soud opakoval důkaz výsledkem nemanželské matky jako svědkyně a zjistil na základě její svědecké výpovědi odchýlně od soudu první stolice, že žalovaný s ní tělesně obcoval také po 8. dubnu 1928 opětovně až do srpna 1928. Žalovaný napadá toto zjištění odvolacího soudu z dovolacích důvodů podle § 503 čis. 2 a 3 c. ř. s., jež spatřuje v tom, že odvolací soud opakoval svědecký výsledek nemanželské matky, ač to nebylo odvolatelem navrženo a ač se žalovaný proti tomu ohradil, a že zjištění to jest v rozporu s opačným zjištěním soudu první stolice. Při

tom se snaží dovoditi, že odvolací soud jest ve svém právu opakovati důkazy v první stolici již provedené, jež mu poskytuje § 488 c. ř. s., omezen ustanovením § 462 c. ř. s. v ten způsob, že smí opakovati provedený již důkaz jen, bylo-li to odvolatelem navrženo. Tento dovolatelův názor nemá však opory v zákoně. Podle § 462 první odstavec c. ř. s. jest se ovšem odvolacímu soudu omeziti na přezkum rozhodnutí soudu první stolice v mezích odvolacích návrhů, a to — vyjímajíc případ zmatečnosti — jen v rozsahu a dosahu odvolacích důvodů (viz rozhodnutí č. 886 sb. n. s.), a podle § 488 první odstavec c. ř. s. může odvolací soud opakovati provedené již důkazy, je-li toho třeba pro rozhodnutí o návrzích odvolacích, ale že předpokladem opakování provedených již důkazů jest výslovný návrh odvolatelův, zákon nepraví, aniž to plyne z uvedených ustanovení. V souzeném případě bylo odvolatelem prvému soudu vytýkáno nesprávné hodnocení důkazů z důvodu, že nevěřil ne-manželské matce, která jako svědkyně udala, že se žalovaným tělesně obcovala i po 9. dubnu 1928, a odvolací návrh zněl na změnu napadeného rozsudku a na vyhovění žalobě. Odvolací soud nevybočil z mezí uplatňovaného odvolacího důvodu a odvolacího návrhu a nepřekročil rozsah své přezkumné činnosti, rozhodnuv se opakovati důkaz, jehož nesprávné ocenění prvním soudem bylo v odvolání výslovně vytýkáno, a nezáleží na tom, že odvolatel opakování důkazu přímo nenavrhnul a že se žalovaný proti němu ohražoval. Postup odvolacího soudu neodporuje předpisům §§ 462 a 488 c. ř. s. a výtky vadnosti řízení a rozporu se spisy jsou tedy liché.

### Čís. 10135.

**Bylo-li odvolání z rozsudku sborového soudu (ve sporu advokátském) podáno do soudního protokolu, ač tu nebylo podmínek § 465, druhý odstavec, cřs., nelze podle § 84 cřs. zjednati nápravu tím, že se nařídí, by advokát, zřízený po odvolací lhůtě, odvolání protokolárně podepsal.**

(Rozh. ze dne 12. září 1930, R I 487/30).

Šlo o advokátský spor u krajského soudu (§ 27 první odstavec cřs.). Spolužalovanému byla při prvním roku dne 3. července 1929 udělena lhůta do 21. září 1929 k podání odpovědi na žalobu, kterou nepodal, a byl proto na návrh žalující strany odsouzen podle § 398, první odstavec, cřs. Teprve dvanáctý den po doručení rozsudku dostavil se spolužalovaný k procesnímu soudu a jednak žádal o povolení práva chudých a o zřízení advokáta k sepsání odvolání, jednak podal odvolání do protokolu. Odvolací soud odmítl odvolání jako nepřípustné. Důvody: Odvolání žalovaného bylo sepsáno proti předpisu § 465 cřs. u procesního soudu, v jehož sídle jsou aspoň dva advokáti, protokolárně, což je nepřípustnou formou odvolání. Šlo o spor advokátský u sborového soudu a bylo věcí žalovaného, chtěl-li podati odvolání, by včas zakročil o ustanovení advokáta. Dostavil se však až dvanáctý den po doručení